

CANCER COMBAT

Longkanker,
hersentumor,

wat nu?

CANCER COMBAT

Deel 1

Jolanda Thielen

Schrijver: Jolanda Leijsten - Thielen
ISBN: 9789402168549
© Jolanda Thielen | Wis[h]dom M@lan

Mijn Dummy, Cancer Combat

Ik ben (g)een schrijver, meer 'n plakker, 'n knipper en 'n prutser als we het over emoties hebben. Letterlijk en figuurlijk. (*Mag je best even over nadenken*)

Pas als ik geknipt, geplakt en geprutst heb, krijg ik duidelijk wat ik bedoel, kan ik onder woorden brengen wat ik voel of kan ik overweg, -nou ja, beter gezegd; 'n weg vinden, -in hetgeen me overkomt.

Soms snel, soms kort, soms duurt het lang en warrelt alles door mijn hoofd als een wervelwind die steeds maar weer opnieuw begint. Meestal begin ik gewoon te schrijven wat ik voel en krijgt het geheel zijn vorm naarmate ik het van me afgeschreven heb. Soms wat aanpassingen en aanvullingen, plaatjes, gewoon dingetjes om het geheel wat op te fleuren of me zelf op te peppen.

Maar deze dummy was anders, deze was echt ik, toen ik te horen kreeg dat ik erg ziek was. Het heeft daarom ook heel lang geduurd voor ik hem in boekvorm kon uitbrengen, durfde uit te brengen. Wie zit er op mijn verhaal te wachten?

Toen ik in 2011 een stukje schreef voor 'n nieuwsbrief, kreeg ik zoveel positieve reacties, voelde ik me zeer gevleid natuurlijk en ben ik begonnen met een *concept*. Maar daar bleef het bij. Het noodlot sloeg 'n tweede keer toe en sloeg mij letterlijk uit het veld. 'n Mokerslag bij heldere hemel.

Het heeft me enige tijd, veel bloed, zweet en tranen gekost om deze klap te boven te komen. Vele momenten van het echt helemaal niet meer zien zitten tot het krijgen van vleugels.

Toen ik na de Gamma Knife in mei 2012, pas 'n paar jaar later, weer een beetje helder in mijn hoofd werd en ook dit "*gebeuren*" ging "*APU'en*", ben ik voor mezelf bij het begin begonnen. De A van mijn *APU'en* staat voor analyseren. Verder kijken dan mijn neus lang was. Wat is er gebeurd, wat heb ik al gedaan, wat heb ik er van opgestoken, wat kan ik er mee?

Het werd een innerlijke zoektocht in mezelf, 'n proberen te begrijpen waarom, wellicht de lessen te leren en de problemen op te lossen. En ik kwam ver, heel ver. Ik deed het voor mezelf, behalve beter worden, wilde ik ook genezen.

Voor mij is genezen een combinatie van body, mind en soul. Een lichaam kan beter genezen als mind en soul in evenwicht zijn. Ik ben holistisch ingesteld,

altijd geweest maar het heeft ergens onder het stof gelegen omdat ik te veel bezig moest zijn met overleven in de 1^e drie jaar van mijn ziek zijn.

" 'n Brein op de hobbel maakt net zo'n gekke sprongen als 'n kat in het nauw" las ik in de dummy. En toen realiseerde ik me dat ik niet langer in het nauw wilde zitten, dat had al teveel, te lang de boel overheerst. Ik wilde niet meer overleven, ik wilde leven en liefst zolang mogelijk.

Dus toen dit kwartje gevallen was, wist ik ook wat ik er mee kon. Een boek schrijven en mijn verhaal vertellen. Ik heb bewust gekozen voor de dagboekvorm, de vele hersenspingsels en gedachtekronkels. Ze zullen elkaar vast gaan opvolgen in wat ik zelf een drieluik noem, omdat het één het ander opvolgt. Te bundelen in "Cancer Combat Kroniek".

Het omzetten van het *concept* in een manuscript, het 'n vastere vorm geven is weer een stukje van het mentale helingsproces geweest dus laten we met het begin beginnen.

Longkanker..... wat nu?

Grieperig en longontsteking.

Het is 30 december 2010 als ik toch maar weer even een afspraak maak met de huisarts. Inmiddels ben ik 3 antibiotica kuren verder en het heeft nog steeds niet het gewenste resultaat opgeleverd. Ik blijf een beetje koortsig, heb nog veel slijm en ben nog steeds doodmoe. Gelukkig kan ik nog dezelfde ochtend bij hem terecht.

Mijn linkerlong zit inderdaad nog "dicht" en ik krijg een nieuwe kuur voorgeschreven. Nu penicilline, 2x daags 1000 mg.

"Een paardenmiddel. Als dat niet gaat werken weet ik het ook niet meer. Maar Jolanda, we gaan even foto's van je longen laten maken voor alle zekerheid."

Zo gezegd, zo gedaan dus samen met Peter rij ik naar het ziekenhuis in Helmond. Het is ongeveer 10.30 uur, mooi op tijd dus, druk zal het er dan wel niet zijn. Na de röntgenfoto's in het ziekenhuis gaan we nog even een paar boodschappjes doen en zo rond 12.30 uur zijn we weer thuis. We parkeren de auto en mijn mobiele telefoon gaat. Het is mijn huisarts. Met een brok in mijn keel neem ik op. Als hij zo snel al belt is er vast iets niet goed.

"Jolanda, ik heb slecht nieuws; de hydus (?) is vergroot en er moet nader onderzoek volgen. Het traject is al in werking gezet en begin volgende week zul je een aantal onderzoeken hebben en een afspraak bij de longarts."

Op mijn vraag: "Is het kanker?" durfde hij noch een bevestigend, noch een ontkenkend antwoord te geven. Hij wist het niet, zei hij, of hij durfde het misschien wel niet zo direct te zeggen. Dat kan ook natuurlijk. Zijn openingszin gonst door mijn hoofd.

"Wat is de hydus?" vroeg ik hem. Ik had er nog nooit van gehoord. De hydus is de longklier. Naar later blijkt hebben ze in maart, ná de val met mijn fiets, ook een vlek gezien, maar toen afgedaan met Geen Bijzonderheden.

En daar zit je dan. Samen in de auto, aan de stoel vastgenageld. Bang en toch wel ontgoocheld. Kanker doet geen pijn zeggen ze. En ik heb pijn dus..... Ik durf Peter bijna niet aan te kijken. Bang voor de blik in zijn ogen. Trieste ogen, vol ongeloof. Au, dit doet pijn. Verslagen stappen we uit de auto en lopen richting ons huis. Automatische piloot, herpakken, niet doemdenken en laten bezinken deze mededeling.

's Middags haal ik de penicilline op en begin vol goede moed toch maar aan de kuur, wat moet ik anders. Kan niks. Morgen is het oudejaarsdag, dan nieuwjaarsdag...

Ik had me de jaarwisseling toch wel even iets anders voorgesteld. De Champagne uit het kerstpakket van Peter verdwijnt maar een jaartje de kast in of zo. Geen reden om nu te gaan toasten.

Hoe vertel ik het de kinderen.....

Daar heb ik toch wel heel even over na moeten denken.

Je kunt niet zo maar klakkeloos even bellen met de tekst:

“Hé jongens, ik ben bij de dokter geweest en wat denk je wat? Ik heb longfoto’s laten maken en die zijn niet goed; ik heb waarschijnlijk longkanker.” Dat gaat niet.

En ook het tijdstip is belangrijk. Ze zijn vast alle 3 nog aan het werk vandaag en ik kan beter bellen als ze thuis zijn en niet meer deel hoeven te nemen aan het verkeer. Voor hun eigen veiligheid en voor mijn gemoedsrust. Moet er niet aan denken dat ze in de stress schieten en een ongeluk krijgen.

Peter en ik hebben het ook natuurlijk even moeten laten bezinken. Ook voor ons is het heel onwezenlijk en lijkt het wel een roes waarin we vanmiddag terecht zijn gekomen. Dit kan toch eigenlijk niet waar zijn?

We hebben wel eens gezegd tegen elkaar: “We hebben alle twee COPD; dat hoeven we echt niet te laten onderzoeken, dat weten we zelf wel.” Maar Kanker, dat staat toch heel ver van je eigen bed.

We proberen optimistisch te blijven want het kunnen natuurlijk ook littekens zijn van de longontstekingen die ik de laatste maanden gehad heb.

Met lood in de schoenen heb ik de kinderen gebeld en gewoon maar eerlijk verteld wat er vandaag gebeurd is en wat het vervolg traject zal gaan worden. Alle drie zijn ze natuurlijk enorm geschrokken van dit nieuws en ook zij hebben het er moeilijk mee.

Ik heb heel veel moeite om de emoties van de kinderen onder woorden te brengen. Het doet zo gigantisch veel pijn om te voelen dat je kinderen “stuk” zitten en zichzelf geen raad weten met hun eigen gevoelens en emoties.

Wat een klote nieuws om het oude jaar af te gaan sluiten. Dat hadden we ons allemaal toch wel even anders voorgesteld. Laten we hopen jongens dat het allemaal mee gaat vallen en dat het littekens zijn.

Diep in mijn hart, *weet ik?, voel ik?!* dat het fout zit, maar ik vertel het niet. Ook niet aan Peter. Mijn God, wat erg ook voor hem.

Voor mezelf zal ik eerlijk moeten zijn en niet mijn kop in het zand steken; de hydus of hoe die vervelende klier ook mag heten, doet veel te veel pijn en dat kan niet goed zijn. Maar ik probeer positief te blijven en onderga de onderzoeken om uit te sluiten, of om bevestigd te krijgen, wat er aan de hand is.

De wanhoop echt wel nabij. Je kunt echt niet omschrijven wat je overkomt op zo'n moment en de vele emoties van man en kinderen zijn hartverscheurend. Dat doet zo'n pijn. Wat doe ik ze toch aan.

De dagen gaan traag en de nachten duren lang. Uren lig ik te piekeren en mezelf af te vragen hoe het verder moet. De herinnering aan mijn moeder steekt steeds de kop op. Zij was pas 58 jaar toen ze overleed aan de gevolgen van longkanker. Ik kan me haar laatste dagen nog zo voor de geest halen.

Zij was heel gesloten gedurende haar ziekte. Dat heb ik haar wel eens kwalijk genomen. Hoe kan iemand die geen kanker heeft nou begrijpen wat er door iemands hoofd speelt als je het niet verteld?
Hoe kan iemand begrijpen of voelen wat je bezighoudt als je het niet deelt?

Dat is in ieder geval wel iets wat ik mijn kinderen niet aan wil doen. Ik ga proberen zo open en eerlijk mogelijk dit traject te volgen en mijn kinderen er bij te betrekken voor zover ze dat zelf willen. Dat bepalen ze natuurlijk wel zelf. Ik wil ze geen informatie onthouden als ze daar naar gaan vragen. Dat zal niet makkelijk gaan worden maar wel eerlijk. En dat is wat in mijn ogen in deze omstandigheden heel belangrijk is. Eerlijkheid naar elkaar toe over de stand van zaken. Hoe goed of slecht die dan ook zal uitpakken.
En dan ziet mijn agenda voor het nieuwe jaar er ineens heel anders uit:

- ✓ Maandag 3 jan. 2011, bloed prikken
- ✓ Donderdag 6 jan. 2011, CT Scan, afspraak longarts
- ✓ Vrijdag 7 jan. 2011, Bronchoscopie
- ✓ Donderdag 13 januari 2011, PET CT Scan
- ✓ Maandag 17 jan. 2011, longfunctie en alle uitslagen.

Ironisch genoeg tref ik, als we op Nieuwjaarsvisite gaan bij Peter's vader in het verzorginghuis, een oude schoolvriendin, jaren niet gezien maar in mijn winkel wel gehoord dat zij borstkanker heeft en volop in behandeling zit. We maken even een praatje én de afspraak dat we contact met elkaar zullen opnemen; "for old time sake". Gezellig even bijkletsen. "Gezellig? Pfff, ik kan jou nu toch niet vertellen wat mij boven het hoofd hangt?", waren mijn eerste gedachten.

Dagboekfragmenten Januari 2011

Maandag 3 januari 2011:

Peter moet vandaag weer aan het werk. De Kerst en Nieuwjaarsperikelen zijn weer achter de rug en het normale leven begint weer. Wat ga ik doen vandaag? Geen idee, gewoon maar naar de winkel en aan het werk? Stom, het is maandag, vrij vandaag. Wat kun je toch van slag zijn, niet normaal.

Om 8.30 uur gaat de telefoon. Het is mijn huisarts. Er liggen papieren klaar op de poli longartsen om bloed te gaan prikken en de afspraak met de longarts staat voor a.s. donderdag 6 januari om 14.00 uur gepland. Voorafgaand daaraan heb ik om 13.15 uur een CT scan. De bronchoscopie is ingepland voor vrijdag 7 januari om 8.30 uur.

Wat een actie vindt er in een keer rondom mij plaats. Ik kreeg termen naar mijn hoofd geslingerd waarvan ik ging duizelen, laat staan dat ik direct begreep wat het allemaal inhield.

Ik ben gaan douchen en naar de poli gegaan om bloed te prikken. Het ziekenhuis is aan de overkant van onze straat, hemelsbreed een kleine 500 meter denk ik. Aangekomen daar en de waslijst van te prikken dingen te zien, probeerde het meisje een gesprek met me aan te knopen. Ze kon denk ik wel zien dat ik me ook geen raad wist. Ik was een beetje geschrokken van de term "tumormarker". Dus toch?

Een aan zekerheid grenzende conclusie Kanker? Ik wilde er niet aan denken.

Net zomin als aan het feit dat het vandaag de sterfdag van mijn vader is. Overleden in 2007 aan de gevolgen van een hersenbloeding. Ik wil er niet aan denken. Ik kan wel een lijstje aanleggen met "Niet aan denken dingen." Net zoals ik een kalender heb, met daarop "Things to do".

Het is een rare dag vandaag. Zo onwezenlijk en als in een roes, zoals de laatste dagen zijn geweest, -zo duidelijk en helder worden de eerste weken van mijn nieuwe kalender ingevuld. Er flitsen zoveel dingen door mijn hoofd. Ik moet het gaan opschrijven want anders vergeet ik het allemaal.

Dinsdag 4 januari:

En dan moet ik zelf ook weer aan de slag. De winkel is vanaf vandaag weer open. Dus gewoon aan het werk, dat geeft vast afleiding. Thuis zitten moet ik waarschijnlijk nog lang genoeg. Bah, wat een verschrikkelijk vooruitzicht.

Thuiszitten, niks doen, helemaal niks voor mij.

Het volgende op mijn lijstje van voorlopig niet aan denken.

Als ik 's avonds thuis ben zet ik even een paar dingen op een USB stickje. Het is niet echt druk in de winkel natuurlijk zo net na Sinterklaas en Kerst dus dan kan ik in de vrije uurtjes al vast het een en ander uitwerken als ik in de winkel ben.

Donderdag 6 januari: CT Scan.

Voorafgaande aan het gesprek met de longarts had ik eerst een CT Scan. Een onderzoek waarbij mijn longen en onderliggende organen d.m.v. röntgenstraling in beeld gebracht kunnen worden. De techniek meet vanuit een aantal hoeken de organen in dunne „plakjes”, waarna een computer uit de resultaten weer een driedimensionale weergave van het lichaamsdeel opbouwt. Techniek staat voor niks en het onderzoek zelf stelt dus echt niks voor. Het scanapparaat is open en je glijdt er als het ware doorheen.

Om 14.00 uur was de afspraak met de longarts. Eerst worden de bloed uitslagen besproken. Bezinking en leukocyten aan de hoge kant, -dat is normaal, gezien de longontsteking. Verder alles goed en normaal. Ja, het bloed is wel goed.

“En de tumormarker, dokter?” vraag ik heel voorzichtig.

“Ja, die is goed.”

Hoera, yessssssssssssssss, en automatisch knijp ik Peter in zijn bovenbeen.

“Ho, ho, Mevrouw Thielen, dat zegt helemaal niets. Geen reden voor juichen. U zit hier niet voor niets. We hebben vlekken gezien op uw longen en dat zijn tumoren. U heeft kanker. U zit in het spoed traject voor kankeronderzoek en zolang het tegendeel niet bewezen is, is het kanker.”

Een gigantische dreun en tranen. Ik weet even helemaal niets te zeggen. Letterlijk de poten onder mijn stoel vandaan gezaagd. Wat een botte bijl uitspraak. Dat had van mij wel met iets meer tact gemogen. Verder kregen we ook helemaal geen uitleg en al helemaal geen tijd om vragen te stellen.

“Morgen heeft u de bronchoscopie, die doe ik zelf en er zal nog een PET Scan gaan volgen waarschijnlijk en als daar de uitslagen van zijn, dan weten we meer. Tot morgen dan maar. Tot ziens.”

En daar stonden we dan. Ons leven op de kop en totaal geen idee van hoe of wat en zoals bleek overgeleverd aan de grillen van een arts. Zo heb ik dat ervaren. En gelukkig niet alleen ik, ook Peter was totaal van de kaart over haar handelswijze.

Vrijdag 7 januari: Bronchoscopie.

We waren al op tijd in het ziekenhuis voor de bronchoscopie en ik werd mee-

genomen naar de onderzoekskamer. De arts met 2 assistenten waren al aanwezig en hadden de voorbereidingen gedaan. Voor hun een routine klus, voor mij de 1e keer dus ik wist van niks. Niet anders dan dat de arts met 'n slangetje mijn long in zou gaan.

Peter kende het fenomeen nog van vroeger toen hij ooit eens een maagslang had gehad. Dus hij gaf me wat instructies mee van "slikken, slikken, slikken" als die slang in je keel komt.

Slik de slang door, als dat gebeurd is zit het ergste erop.

Oké, dat zal ik proberen, goeie raad is altijd welkom!

Op de rand van het bed, kreeg ik eerst een keelverdooving.

Geen probleem. Bitje in de mond om de tanden te beschermen, -een beetje vreemd, maar te doen. Het slangetjes kwam, ik slikken en nog een keer slikken en het zat. Het ging wonderbaarlijk goed, pffff, wat een opluchting want dit schijnt voor veel mensen al 'n crime te zijn en als dan de verpleegkundige zegt dat ik het hartstikke goed gedaan heb, ben ik best wel een beetje trots op mezelf. Komt de arts weer bij de tafel staan, en voilà trekt aan de slang en 't ding is er weer uit. Eén van de verpleegkundige, die naast me stond, keek heel verbaasd naar de arts.

Help, waarom?

Ik moest gaan liggen, mond open, bitje er weer in en dan doen we het nog een keer terwijl u ligt. Dat werkt makkelijker. En dat ging dus niet meer. Niks nog een keer die slang er in. Mijn keel, mijn mond maar vooral mijn brein was verdoofd. Ik heb het echt wel geprobeerd maar het lukte gewoon niet. Er kwam nog een beetje verdooving bij, dan zou het wel lukken. De keel was inderdaad goed verdoofd, alleen het slangetje kwam niet door de waarschijnlijk "natuurlijke" verdooving van mijn brein heen.

De arts werd kwaad; ze zei het niet met zoveel woorden maar het kwam er een beetje op neer dat ik me niet zo moest aanstellen. De assistente kreeg even de tijd om me te kalmeren en nog een poging te wagen. Uiteindelijk is het gelukt om het slangetje door de keel te krijgen.

Met het spoelen van de longen raakte ik totaal in paniek en daar kwam ik niet meer uit. Schoppen, slaan, trappen; ik heb echt een gevecht geleverd op die tafel. De dokter had geen enkele compassie en werd weer boos op mij. Belachelijk vond ik dat! Ik lag daar gewoon een beetje te stikken, kreeg totaal geen lucht. Mijn longen zitten vol slijm, bloed en daar pompen ze een lading water door die er door mijn neus weer uitkwam. Dan zo'n bitje en slang in je strot. Vertel mij eens hoe je dan moet ademen?

Maar ze heeft kunnen doen wat ze doen moest, stukjes weefsel af kunnen nemen voor verder onderzoek. Ik voelde me niet alleen een zombie daarna, maar zag er ook uit als een zombie. Alleen dat zag ik pas later in de spiegel van de lift. Toen begreep ik ook Peter's schrik reactie toen hij me zag na het onderzoek.

"Mevrouw is een beetje in paniek geraakt, daarom duurde het ook wat langer allemaal" zei de longarts.

"Peter, ik doe dit nooit meer" en de blik in mijn ogen zei hem genoeg. Hij weet dat ik geen mietje ben en dat er echt wel iets aan de hand moet zijn geweest. Na de benodigde rust en controle mochten we naar huis. De afspraak voor de PET scan was gemaakt en die staat voor donderdag 13 januari in het Catherina Ziekenhuis in Eindhoven ingepland.

Toen we om 12.30 uur thuis waren was ik kapot moe, murw en helemaal uit het veld geslagen. Het liefst zou ik in een hoekje willen kruipen en slapen. Maar dat ging niet.

Mike, mijn oudste zoon, was vandaag in Bergen op Zoom voor zijn werk en die wilde langskomen op de terugweg.

Super, super, wat fijn !!

Ik heb een boterhammetje gegeten en ben gaan douchen, beetje optutten en ik was wel weer aardig boven Jan.

Natuurlijk kun je niet alles verhullen maar dat geeft ook niks. Het was hartstikke fijn met Mike en het heeft me ontzettend veel goed gedaan. Voor hem is het natuurlijk ook heel moeilijk allemaal en ook hij zal, net als zijn broers, deze enorme klap ook een plek moeten geven. Na het eten 's avonds knapte ik een beetje af en heb lekker liggen dommelen op de bank.

"Hoop en geloof. Liefde en steun, dat is wat we je gaan geven na zo'n dreun."
Mooie woorden, vol emotie van mijn oudste zoon Mike.

Lieverds zijn het, mijn kinderen en schoondochters. Ze weten niet, -en dat is maar goed ook, hoeveel pijn het me deed ze zo te zien worstelen met hun verdriet. En wat hielden ze zich groot en sterk tegenover mij.

Maar ik weet wel beter hoor! Ik ben en BLIJF altijd jullie moeder en moeders weten en voelen dit.

Het hele weekend heb ik nog wel last gehad van dat vervelende onderzoek. Pijnlijke keel, luchtwegen en een berg aan gerommel in mijn long. Bloederig

slijm en veel hoesten. Maar gelukkig was dat na het weekend weer voorbij. Echt, wat er ook gebeurt; ik doe het nooit meer!

Het gewone leven gaat natuurlijk ook door en in mijn agenda zie ik staan dat vanavond, maandag 10 januari, de 1^e cursusavond van Grimas is. Zou zijn, moet ik zeggen want die heb ik begin januari al afgezegd. Heel jammer, ik had er zoveel zin in en de cursus zat bijna helemaal vol, dus dit hele ziek zijn maakt het wel extra zuur.

Maar wie weet komt er een vervolg en start ik de boel gewoon weer opnieuw op, als strakjes alles achter de rug is. Ik mag blijven hopen toch!!?

De winkel met al zijn facetten en uitbreidingen die ik momenteel in de planning heb blijft natuurlijk mijn paradepaardje. Zo hard aan gewerkt om het zover te krijgen.

Woensdag kan ik de spiegels gaan ophalen en de ruimte is al leeg om daar de Grimashoek te maken. Schilderen en sausen is al geregeld en het kan een aparte ruimte worden waar ik de cursussen kan laten plaatsvinden. Ik heb daar zoveel zin alhoewel ik ook wel denk te weten dat het niet realiseerbaar is.

Donderdag 13 januari: PET Scan.

De PET Scan is me echt 100% meegevallen. De dames waren heel aardig en hebben alles goed uitgelegd. Ik was ook best heel ontspannen na het inspuiten van de vloeistof en kon dus ook goed stil blijven liggen zodat de vloeistof kon inwerken en niet naar de spieren zou gaan. Met een zacht muziekje op de achtergrond heb ik geloof ik zelfs even een hazenslaapje gedaan. Het onderzoek zou een kleine 2 uur duren maar na 1½ uur was het klaar en zijn Peter en ik nog even wat gaan drinken en eten in 't restaurant. Een saucijzenbroodje ging er wel in.

Ik voel me verder wel aardig goed dus wil ook zoveel mogelijk het ritme van de dag blijven handhaven. Dat is ook goed, het leidt af en laat de dagen sneller voorbij gaan.

De plannen die ik met de winkel heb wil ik toch echt wel kunnen uitvoeren en daar wil ik, - voor zover mijn lichamelijke en mentale gesteldheid dat toelaat, echt mee aan de slag. Het begin is al gemaakt en mijn moeder zei vroeger altijd: "Je moet afmaken, waar je aan begint."

Zondag hebben we even lekker de gedachten verzet en zijn we naar de zwarte markt in België geweest. Het was er heel gezellig en ik heb leuke dingetjes mee kunnen nemen. Mooie mandjes voor de cadeauhoek en in mijn gedachten zie ik ze al staan op de nieuwe stellingen in de winkel.

Op een gegeven moment zitten we even wat te drinken aan een tafeltje met naast ons een man en vrouw. De vrouw droeg een bandana, geen wenkbrauwen en geen wimpers. Chemo, in een flits door mijn hoofd. Raar, onwezenlijk en zeer indringend. Ik hoop niet dat de vrouw mijn emotie heeft gezien want dat zou ik heel vervelend voor haar vinden.

Maandag 17 januari: De dag des oordeels vandaag.

Slecht geslapen natuurlijk en ik ben echt bloednerveus. Weet geen raad met mezelf. Na het beantwoorden van de mailtjes ben ik maar gaan douchen en even het dorp in. Moest nog wat spulletjes halen en stom, ben zelf een winkelier, op maandagochtend veel winkels dicht. Natuurlijk wist ik dat, alleen mijn automatische piloot waarschijnlijk niet. Toch was het wel even ontspannend en de ochtend was daardoor inmiddels voorbij.

Een gigantische drukte in de wachtkamer van de longarts; ze liep al uit. Mijn afspraak was om 15.30 uur, voorafgaande een longonderzoek.

De longtest moest nog een keertje over. De longontsteking was toch wel terug te zien in het resultaat dus ik kreeg Ventolin toegediend en mocht nog een keer. Resultaat was uiteindelijk niet veel beter. Jammer, maar was wel een bevestiging dat Ventolin, die ik als pufjes heb, niet echt werkt bij mij. Werd ik een stukje zekerder van. Je denkt altijd eerst dat het tussen je oren zit, niet dan?!

Het werd kwart voor 4, 16.00 uur, wachten duurt natuurlijk altijd lang maar dit, in mijn geval, was wel heel vervelend. Mike vond dat schijnbaar ook want die belde om 16.15 uur.

"Sorry jongen, maar ik weet nog niks, ze loopt ontzettend uit. Ik bel je zodra ik iets weet."

Uiteindelijk, een lege wachtkamer en 16.45 uur werden we naar binnen geroepen.

Ja, ja, het is dus kanker, mompel, mompel want mevrouw moest zich nog inlezen, hm, hm, nee dit kan niet? Zit ze verdomme in een verkeerd patiënten dossier.

"Kijkt u wel bij de goeie dokter" reageerde ik geïrriteerd en boos. Nee, zeg maar gerust kwaad! Vreselijk!

"Er zijn actieve cellen aangetroffen mevrouw en ik heb zo overleg met het Radboud in Nijmegen en daar wil ik u gelijk in meenemen, dus dat moet ik dan nú ook wel gaan doen."